

ISKRE

leto 13 / 1
1980/81

MOJI TRIJE SODI

Moj hram je čuden prostor: v tleh je, prav nič ni negovan, pozimi je topel, poleti je hladen, lažje je vanj kakor iz njega. Ključa nimajo vrata. Če ni gospodarja, če so zaklenjena hišna vrata, je hram odprt in prijatelji to vedo. V hram gredo, en glaž ga obrnejo, pozdrave pustijo - včasih na sodu, včasih na zidu - in gredo.

Nocoj sem hotel poslušati, kako je v hramu. Pred vrati sem se ustavil: trije so se v njem pogovarjali, v treh sodih je brkljalo.

.. Kakšen pogovor!

Vsak svoj slog, svoj ritem, svoje besede: eden zgovoren, preveč zgovoren; drugi resen, tragično resnoben; v epskem heksametru je pripovedoval svojo dušo; tretjega pa skoraj slišal nisem, a vedel sem, da je živ. Oglašal se je, kakor bi ga bilo sram, nekam jambski je bil njegov ritem.

Vstopil sem. Na glajt sem sedel in poslušal. Ni mi bilo, da bi z lučjo motil poezijo treh sodov, kar v temi sem ostal in poslušal in mislil: Vsi trije se trudijo, pojejo. Krasno se ujemajo. Vsak da od sebe, kar zmore. Kar ima v sebi, to tudi pove - nobenega pretvarjanja, nič naročenega. Tako torej? Če ti duša da, zapoj epos. To pesem poje poje moj veliki sod. Počasi je pesem začel, ker ve, da je pot dolga. Drugi ubira hitreje, v nekakšnem poskočnem ritmu jo tolče, mudi se mu, trohejski ritem ritem je ubral in ga zvesto drži in prav zato je mikaven, apolinični red je ubral. Nič ni čutiti, da bi večjemu sodu zameril njegov epski slog, od svojega pa ne odstopi. Tretji ima težjo sapo. V težkih anapestih se oglašča, že na začetku svoje pesmi je truden, a poje in njegovo petje je nenadomestljivo, kajti brez njega bi bil moj hram obubožan. Trije polni sodi prepevajo vsak po svoje, zraven pa je prazen beček, ki molči a ni videti žalosten, pa tudi udinga se ne.

V temi hrama sem molčal in poslušal. Pitagora! Ti si tako melodijo našel, slišal v vesolju! Prezgodaj si prišel, prezgodaj si šel! Tu, ob harmoniji mojih treh sodov te dobro razumem!

Prijatelji, če boste kdaj obiskali moje tri sode, odložite besedo zunaj, pred vrati. V mojem hramu je treba poslušati, sicer moji trije sodi nič ne povedo, moji trije sodi pripovedujejo samo poslušalcem, njih poezija ni za take, ki se zavedajo, da sami znajo boljše peti. Res je: moji trije sodi le tri ritme poznajo, ker so pač trije. Taka jim je pač sapa.

V temi hrama poslušajoč tri sode, sem zvedel, da prazni bečiček ne poje, da pa polni sodi pojejo, sicer vsak po svoje in le tistim, ki znajo poslušati.

Prof. Črnilogar Otmar

BESEDA UREDNIKA

S kratkim sestavkom mentorja, prof. Otmarja Črnilogarja, smo stopili v nov letnik Isker.

Kakšne bodo letošnje Iskre? Uredništvo upa, da bodo zanimive, privlačne, da jih boste z veseljem vzeli v roke. Izdati nameravamo nekaj številčk več kot lani. Zato se obračam na vas s kratko prošnjo: bodite sodelavci Isker in ne le bralci. Posredujte drugim svoje misli, svoja mnenja, težave... Gotovo so vsaj toliko zanimiva, kot tistih, ki v Iskrah redno sodelujejo. Tako bodo Iskre vse bolj vaše.

Vse, ki Iskre berete, v njih sodelujete ali bi radi sodelovali, vabim, da se udeležujete srečanj "Iskrašev", ki jih vodi mentor prof. Črnilogar. Na njih boste poglobili znanje slovenskega jezika in se poučili o prozi in poeziji.

Urednik

SLOVO OD HEROJA

Dež pada
pada,
pada nalahno.

Zastave na pol droga
visijo po mestu.
Ob cesti
množica ljudi
nemo strmi
nemo ječi
za herojem.

Tulijo sirene
tulijo v slovo
heroju, ki za vedno
odhaja od nas.

Kunej Janko

V PLANINSKEM RAJU

V sredo, 21. maja smo se semeniščniki skupaj s profesoro-
rji odpravili na šolski izlet. Po vseh šolskih nadlogah se
nam je ta dan posebno prilegel in vsi smo ga že dolgo prej
nestrpno pričakovali. Vse dni pred izletom smo žalostni
gledali oblačno nebo, prepričani, da nam vreme ne bo naklon-
jeno. Toda zadnje dni se je tudi vreme izboljšalo in v sre-
do nas je zbudilo jasno jutro, da je bilo naše navdušenje
še večje.

Namenjeni smo bili po dolini Soče na Kanin, popoldne
pa še v kraje Simona Gregorčiča-njegov planinski raj.

Navdušeni planinci so že nekaj dni prej zbirali opre-
mo, ki je potrebna za na zasneženi Kanin. Nekateri smučarji
pa seveda niso mogli brez smučk.

Zjutraj je bilo treba bolj zgodaj vstati. Ponavadi smo
še vsi zaspani, a tokrat je bil vsak v mislih že v dolini
Soče ali celo na Kaninu. Po zajtrku smo pobrali vso opremo
in pohiteli na avtobus. Sestre so poskrbele tudi za malico
in nas založile s sendviči.

Pot nas je vodila v Novo Gorico. Med vožnjo nam je
krajšal čas profesor Kralj s svojimi pripovedmi iz zgodovine
krajev, skozi katere smo se vozili. Sicer smo njegovih zgo-
dovinskih predavanj do grla siti sedaj pa smo ga z zanima-
njem poslušali že zaradi tega, ker si ne bo treba zapomniti
vseh tistih letnic, ki gredo človeku skozi eno uho notri,
skozi drugo pa ven...

Pot nas je vodila skozi Solkan v dolino Soče. Na levi
strani nas je spremljala zelenomodra Soča, visoko nad nami
pa so se v obe smeri dvigali z gozdom poraščeni hribi. Zdelo
se mi je, da se že tukaj začinja Gregorčičev planinski raj.
Čudovita je bila vožnja v tem majskem jutru med zelenimi go-
zdovi te lepe doline. Peljali smo se skozi Plave, Anhovo,
kjer smo videli našo največjo cementarno, ki zaposluje nekaj
tisoč prebivalcev iz te doline. Vozili smo se skozi Gorenje
polje in Kanal v "pravo" dolino Soče. Od tu naprej nas je

Soča spremljala po desni strani. Kanal, kraj z okoli 2500 prebivalci, se mi je zdel čudovito naselje in v resnici sem zavidal ljudem, ki tu živijo. Naš zgodovinar, ki je ves čas pripovedoval, je tudi omenil, da je Kanal domovina Valentina Staniča, ki ima tam tudi spomenik. Tu je bil rojen tudi Marij Kogoj. Mimogrede smo videli lepo cerkev in v svojo beležko sem zapisal, da je cerkev posvečena Marijnemu vnebovzetju, kot sicer veliko cerkva v teh krajih. Pot nas je pripeljala čez Ročinjske klance v Ročinj, kjer se je rodil Vinko Vodopivec. Dalje smo se vozili skozi Doblar, ki mi je bil že prej nekoliko znan po najstarejši soški elektrarni, ki je sedaj popolnoma obnovljena in je tudi največja na Soči.

Zajela nas je megla in že smo se bali, kaj bo, pa nas je profesor Otmar potolažil s tem, da je tu megla običajen gost in kmalu mine. Res je megla v Čiginiju že izginjala in spet se nam je odpiral pogled po visokem hribovju, o katerem je beseda tekla profesorju Otmarju, navdušenemu planincu. Vedel sem, da se on počuti v teh hribih doma in jih pozna kot svoj žep, zato ga tudi megla ni spravila v zadrego in je imel ves čas veliko povedati. Vozili smo se skozi Volče in kot zanimivost sem izvedel, da je tu ena najstarejših primorskih far.

Kmalu smo na desni strani od daleč videli Libušnje, cerkvico sv. Lovrenca in nekoliko višje tudi Vrsno. Ker pa smo imeli namen iti tja popoldne, smo sopihali z našim "konjičkom" proti Kobaridu in naprej proti Bovcu. Peljali smo se skozi Kobarid in se ustavili pred Bovicem pri žičnici, od koder se je že videj zasneženi Kanin. Ker naš jekleni konjiček ni mogel v te višine, smo izstopili in se začeli odpravljati na vrh. Bili smo tako vneti, da smo skoraj vso malico pustili v avtobusu, kar se nam je pozneje maščevalo. Ko smo se opremili z vsem potrebnim, smo se zvrstili po štirje v rdeče škripajoče gondole. Prvič sem se peljal s tem čudesom in opazoval strmine pod seboj. Kaj, če bi se sedaj odtrgala ta naša rdeča škatlica? Kadar so kolesca nad nami zaškripala, sem stisnil zobe in si predsta-

vljal, kako bi se kotalil po bregu, če... Pa smo le pridrseli na vrh, do restavracije. Tu sta nas pozdravila nič kaj toplo gorsko jutro in mrzli sneg. Navdušeni hribolazci so se s profesorjem Otmarjem podali še naprej proti vrhu po tej mrzli snežni odeji. Jaz pa sem bil brez opreme, obsojen na restavracijo. Tako mi je minevalo dopoldne v restavraciji skupaj z nekaj tovariši, ki smo se na vse mogoče načine zabavali. Vsekakor je čas hitro mineval ob pisanju in podpisovanju razglednic s snežnega Kanina. Sendviči, sendviči, ki so ostali v avtobusu! Čez nekaj ur so se začeli vračati naši hribolazci mokri, utrujeni in rdeči od sonca. Neki naivnež me je potem še vprašal, kako da se mene ni sonce prijelolo!

Po kosilu smo se odpravili v dolino. Vožnja je bila manj mučna, čeprav še vedno nisem nič rad gledal v strmo dno pod seboj. Odpeljali smo se nazaj, proti Kobaridu, od tu pa smo zavili proti Libušnjem in na Vrsno. Na vrsto je prišel s svojim pripovedovanjem profesor Požar. Pripravili smo tudi kratek program za obisk rojstnega kraja Goriškega slavčka. Na Vrsnem smo srečali skupino ljubljanskih gimnazijcev pa smo skupno zapeli nekaj pesmi. Ogledali smo si rojstno hišo. Seveda sem kupil razglednice in spet pisal pozdrave iz planinskega raja. Res je tu pravi raj. Tu se počutiš resnično svoboden, prost vseh skrbi in težav. Maj je bil tu v polnem razcvetu. Neki domačin je rekel, da je v maju najlepše in največ obiskov. Z Vrsnega smo se odpeljali po ovinkasti cesti zopet nazaj na Libušnje, kjer smo se srečali s tamkajšnjim župnikom Čibejem in se pripravili za mašo v cerkvi, ki je bila župnijska cerkev našega Gregorčiča. Somaševali so vsi profesorji, pri maši je bilo navzočih tudi nekaj domačinov. Bogoslužje smo popestrili z ljudskim petjem, da je kar odmevalo od obokov majhne cerkve. Cerkev stoji na majhnem hribčku izven naselja in je od tu čudovit razgled na okoliške kraje tega planinskega raja.

Po sveti maši smo bili deležni velike gostoljubnosti vaščanov. Pripravili so nam bogato malico, postregli smo

si pa kar pred cerkvijo, tako nam je še bolj teknilo. Urno smo pospravili dobrote in gostoljubje ljudi tega kraja.

V zadrego so nas spravili oblaki, ki so se zbirali nad nami in nam vedno bolj grozili. Zato smo jo ubrali skozi gozdiček proti cerkvi svetega Lovrenca. Med potjo so nas že spremljale prve dežne kaplje. Ko smo prišli k cerkvi na pokopališče, je že deževalo. Zato smo se ob Gregorčičevem grobu le malo ustavili in hiteli h glavni cesti, kjer nas je čakal avtobus. Na vrsto so prišli vici, pesmi, vmes pa nam je kateri profesor še kaj povedal. V Tolminu smo si ogledali cerkev, a ker se nam je mudilo in je še vedno deževalo smo kar hitro spet sedli v avtobus in se odpeljali proti Idriji.

V Idrijo smo prišli okrog sedme ure. Ogledali smo si novo župnijsko cerkev, ki spada med najbolj posrečene cerkve povojne dobe na Slovenskem. Res se nismo mogli nagledati bisera tega rudarskega mesteca, ki ima sicer za svojo zaščitnico sveto Barbaro. Najbolj so me presenečale luči v cerkvi, ki imajo obliko rudarske svetilke. V mraku smo zapustili Idrijo in se odpeljali čez Godovič, Črni vrh in Col domov. Bila je že tema, naš izlet pa smo zaključili s skupno molitvijo rožnega venca in se tako zahvalili Materi božji za varstvo in doživeti dan, ki nam je naklonil nova spoznavanja božjega stvarstva.

Likar Franc

S A M O T A

Iz dneva v dan
sem večkrat sam.

Vem!
Nekje je On
in z Njim ne bil bi sam.

Krapež Martin

PRVIČ NA TRIGLAVU

V večernem mraku smo na skalah zmolili rožni venec. To je bil zame srečen dogodek v gorah. Nikjer nobenega ropota, ne škripanja zavor, le megla se je lovila in podila po skalah. Slišalo se je petje in vriskanje iz koč. "Človek v hribih si!" Gams je skakal po skalah in vzbudil veliko pozornost. Ko smo odmolili, smo se vrnili v koč in nekateri so šli spat. V koči je bilo še vedno veselo vzdušje. Mnogi so se že odpravljali k počitku, tudi nas je utrujenost zmagovala. Ležišča smo imeli rezervirana na podstrešju. Zjutraj smo mislili že zgodaj na pot, toda načrte nam je presekala megla, zato smo vstali šele ob šestih zjutraj. Malo smo se okrepčali in šli kljub megli na pot. Sveži smo stopali lepo in počasi.

Začela se je zahtevnejša pot. Med potjo smo videli dve spominski plošči; mladi fantje so podlegli streli. Zamislil sem se, zakaj človeka vleče v hribe kljub nevarnostim, ki mu pretijo.

Aljažev stolp smo imeli pred očmi. Dospeli smo. Od veselja bi najraje zavriskal. Razgled je bil slab, zato nisimo imeli pravega razgleda. V skupini sem bil edini, ki nisem bil še nikoli na Triglavu, zato so me "krstili". Ime so mi dali Ferdinand. Pri stolpu smo se še vsi skupaj fotografirali. Bili smo veseli; poslovili smo se od vrha. Nazaj smo šli razkropljeni, eni hitreje, drugi počasneje. Na Kredarici smo se spet vsi dobili. Nekoliko smo se okrepčali in oddahnili. Po kratke, odmoru smo šli naprej. Od Kredarice smo nadaljevali pot čez Prag do Aljaževega doma v Vratih. Do tu smo prišli že zgodaj popoldne, se malo odpočili, nato pa se poslovili in odšli. Na srečo svo s tovarišem ujela avtostop naravnost do Ljubljane.

Na poti domov sem srečal starejšega možakarja. Zanimalo ga je, kje sem bil. Povedal sem mu, da se vračam s Triglava, on pa se je zasmel in rekel: "I, po kaj s pa šu tistu kamje gljedat?" Ugriznil sem se v ustnice in šel domov.

Hočevar Ivan

P O P O T N I K

Sonce je zašlo,
vse je temno.
Sam sem ostal,
ne vem, kod in kam.

Sonce je vzšlo,
spet je svetlo.
Zdaj vidim pot,
vem, kam grem in kod.

Čemrl Stanko

P O P O T N I K V Z I M I

Sneg,
megla
in burja,
mraz
že nekaj dni.

Sneg za šivi,
v škornjih,
v žepih
in na koži
že nekaj dni.

Puste veje,
temne,
mrzle,
prazne
že nekaj dni.

Klone,
pada,
vstaja
že nekaj dni.

Robba Mirko

LJUBITI

Žuljava roka
boža otroka.
"Sinko, le mirno zaspi"
mati otroku želi.

Žuljava roka
hrani otroka.
Sinko le mirno ti jej,
da zrasteš čim prej.

Žuljava roka
objema otroka.
Mati vesela je zdaj,
sin ji je vrnil smehljaj.

Čemrl Stanko

BOLNIK

Kost
na kosti
s kostjo
pri kosti,
iz kosti,
s kostmi,
le kost
pri kosti
s kostjo
na kosti.

.....

in široke, odprte oči.

Robba Mirko

POČITNIŠKI TEDEN

Že med šolskim letom smo se koprski semeniščniki dogovorili, da bomo preživeli nekaj dni počitnic skupaj v Logu pod Mangrtom. Gospod ravnatelj nam je zagotovil vse potrebne stvari, da smo te dneve res lepo preživeli. Stanovali smo v župnišču, za kuhinjo pa so skrbele naše sestre. Imeli smo se res čudovito, tudi vreme nam je bilo naklonjeno, da smo naše načrte lahko v celoti izpolnili.

To prelepo dolino, kjer leži Log pod Mangrtom, obdajajo mogočni dvatisočaki: Rombon, Jerebica, Mangrt, Jalovec, na desni strani pa se dvigajo Loške stene. Lepoto tega kraja smo začutili v tem tednu skupnega bivanja v tej gorski dolini. Ob koncu vsakega dne sem si zabeležil nekaj vtisov.

Ponedeljek

Ceprav sem že ob začetku imel smolo, je bil dan lep. Zjutraj sem na avtobusu srečal nekaj naših fantov. Pot je bila zelo dolga. Utrujeni smo prišli do Bovca. Od tu bi morali peš. Ker za to nismo bili navdušeni, smo se postavili ob cesti in poskusili srečo s stopanjem. Ker ni bilo dolgo nič, smo posedli v travo, kot bi prosili vbogajme. Nekateri avtomobilisti so se nam smejali, drugi so nas pozdravljali, po večini pa se za nas še zmenili niso. Tako smo samevali skoraj dve uri. Od časa do časa se je le našel kak usmiljen samarijan in koga vzel s seboj. Bili smo že prepričani, da Loga ne bomo videli do večera, počasi pa smo se tudi tisti z manj sreče pripeljali do cilja. Za nami so prišli še naši predstojniki in dve sestri, ki bosta skrbeli za kuhinjo. Nekaj časa je trajalo, da smo se uredili, postavili vse stvari na svoje mesto, spoznali pravila, ki veljajo v hiši in že je bilo kosilo.

Po kosilu smo se dogovorili, kaj bomo čez teden delali; pogovarjali smo se o počitnicah, ki jih je že dobršen del za nami. Ko smo se odpočili, smo se odpravili na krajši sprehod v dolino Koritnice. Jaz sem se kot po stari navadi kmalu naveličal in se ustavil na jasi ob gozdu, kamor so me zvabile borovnice.

Pridružilo se mi je še nekaj sladkouscev. Tako smo se nazobali borovnic, da smo bili vsi črni od njih in vsak je lahko uganil, kako dolg je bil naš sprehod. Seveda sem bil vsega kriv jaz, ki sem prvi podlegel vabljivim borovnicam.

Zvečer smo si imeli veliko povedati, celo preveč smo bili glasni, tako da nam je župnik povedal, da je bilo župnišče že enkrat poškodovano od potresa in da ima s takimi stvarmi slabe izkušnje, zato ne bi rad, da se kaj takega še ponovi...

Torek

Današnji dan smo namenili duhovnemu življenju, da bi se tudi na ta način vživeli v to okolje. Govorili smo o lepoti. Tema ni bila težka, saj tu lepota resnično prekipeva. Lahko je govoriti o lepoti, če si sredi nje, če jo čutiš in živiš. Lepota, ki nas obdaja je odsev največje, večne Lepote. Premišljanja se je samo po sebi pretočilo v psalm, hvalnico večni Lepoti.

Popoldne smo se odpravili v dolino Možnice, kjer smo v mrzli vodi krepkeje občutili lepoto. Nekaj časa sem tudi jaz čofotal po vodi, potem pa sem se s tovarišem odpravil naprej po cesti in tudi tokrat naletel na borovnice.

Zvečer smo imeli sveto mašo skupaj z župljani in s tem zaključili drugi dan našega tedna, ki je bil še lepši in bogatejši od prvega.

Sreda

Danes zjutraj smo vstali že ob pol štirih. Napolnili smo si nahrbtnike s hrano, pozajtrkovali in se še vsi zaspali odpravili na pot. Naš cilj je bila Jerebica. Bila je še tema, ko bi človek najlepše spal, mi pa smo se zaspano vlekli po cesti proti Možnici. Hodili smo dolgo, vmes malo počivali, nekajkrat bi se kmalu izgubili, končno pa smo le prišli do sedla. Tu smo se malo odpočili, potem pa spet na pot, naprej in naprej, da sem počasi že dvomil, kje neki naj bi bil tisti vrh, saj ga je bilo videti iz doline čisto blizu... Hodili smo dolgih pet ur in le prišli na vrh, ki pa je bil povrh vsega še v megli, da smo se med seboj komaj videli.

Na vrhu smo se dobro odpočili, pojedli, kar so nam pripravile sestre. Celo palačinke smo imeli, ki jih na vrhu Jerrebice verjetno nima ravno vsak. Seveda je bilo treba nekatere še krstiti, ki te časti še niso prej dočakali; jaz sem na srečo temu ušel, ker sem že prej to doživel.

Po vsem tem smo spočiti odšli z vrha in se hitro spuščali v dolino. Pot je bila lažja in tako smo kar kmalu prišli v Možnico, kjer smo se osvežili ob mrzlem studenčku. Pozno popoldne smo se privlekli domov. Moja prva pot v posteljo.

Dan smo zaključili s sveto mašo, ki smo jo imeli tudi danes z župljani. Bogu smo se zahvalili za tako lep dan, poln novih spoznanj in utrujeni polegli.

Četrtek

Vstali smo ob osmih. Danes smo si upravičeno privoščili malo "lenobe". Dan smo namenili duhovnemu poglabljanju. Danes nam je govoril župnik o problemih med generacijami. Bila je dovolj zanimiva tema, da smo se razgovorili ob problemih, ki nastajajo tudi pri nas v semenišču ter skušali najti vsaj nekaj poti, po katerih se da take probleme reševati. Tako smo se pogovarjali celo popoldne in rešili veliko stvari, ki so za našo skupnost potrebne. Zvečer smo bili v posteljah spet bolj veseli in spočiti. Zopet smo bili obveščeni, da je župnijske že precej "v letih" in naj z njim bolj usmiljeno ravnamo.

Petek

Vstali smo ob pol štirih. Zaspani, smo se utrujeni otovorili z nahrbtniki in jo ubrali proti Mangrtu. Pot se mi je zdela bolj zanimiva, zlasti, ker je bila krajša. Do sedla je še šlo. Potem pa se je začelo. Strah me je popadel, ko se je pred nami dvignila stena in smo se začeli plaziti po skalah. Dobro, da je bila megla in nisem videl prepadov pod seboj. Te naše poti ob vrvi in skalah ni bilo ne konca ne kraja. Vreme je bilo prav zimsko. Skoraj se nam je sren delal po obleki, naš prefekt pa je bil povrh še v kratkih hlačah. Najbrž ga je tudi to priganjalo, da smo tako hitro stopali.

Vprašali smo ga tudi, po kaj nas sploh "vleče" na vrh, pa nam je pozabil povedati. Tako je bilo mrzlo, da se nismo veliko ustavljali. Zapeli smo nekaj pesmi, krstili še nekaj primerkov, ki so nam na Jerebici ušli, potem pa se hitro po italijanski strani začeli spuščati v dolino. Pot je bila lažja in tako smo bili kmalu v dolini, kjer smo bili privoščili našo hrano. Malo smo se okrebčali, potem pa jo kar hitro ubrali po cesti proti domu. Domov smo prišli zgodaj popoldne, se odpočili, nekateri so celo igrali nogomet, jaz pa sem komaj stal pokonci. Vendar je bil tudi Mangrt "naš", čeprav je terjal več strahu in napora, zato pa je bil dan toliko lepši in bogatejši od prejšnjih. S tem je prišel zadnji večer našega skupnega bivanja. Vsi smo si privoščili nekaj več veselja in zabave in obudili spomine na vse, kar smo doživeli.

Sobota

Hitro je minil teden in že bo treba domov. Pridno smo začeli spravljati in čistiti za seboj in se pripravljati za odhod. Pripravili smo se še na sveto spoved in mašo in s tem zaključili naš teden. Bogu smo se zahvalili za srečo, da smo lahko ta teden tako lepo preživeli, toliko novega spoznali in si utrdili vero. Srečni in zadovoljni smo se poslovili in odšli vsak v svojo smer proti domu.

Vsi smo bili hvaležni tudi našim predstojnikom, ki so nam ta teden omogočili in pripravili. Bilo je tako lepo, da je nekdo dal predlog, naj bi semenišče prenesli v Log pod Mangrtom. Za predlog smo bili navdušeni. Sedaj pa ne vem kdaj bo kaj. Semenišče je še vedno tam kjer je bilo, v naši ljubi Vipavi.

Likar Franc

* * *

Nočem zgubiti srca,
nočem več tavati v temi.
Dobil sem Boga,
rad bi ga dal tudi drugim.

Bekš Ljubo

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE NE BREZJAH

Brezjanska Mati Božja je v soboto 6. septembra spet privabila romarje. Ta dan je bil na Brezjah molitveni dan za duhovne poklice.

Slovesno mašo je daroval nadškof češtar. Poleg njega so somaševali še ljubljanski pomožni škof Lenič, koprski škof Jenko in beograjski nadškof Turk. V nagovoru je nadškof poudaril, da je napačno mišljenje ljudi, ki mislijo, da so tisti, ki so se odločili za duhovniški poklic, tega sami izbrali. Bog je namreč tisti, ki jih je že od začetka izbral in izvolil za oznanjevanje njegovega evangelija. Nam ni dano, da bi razumeli vse, kar je v Božjem kraljestvu; vendar pa moramo prositi Marijo za duhovne poklice! Med mašo je slovenski metropolit sprejel sedem bogoslovcev v kleriški stan. Mašo so oblikovali tudi mladi; fantje in dekleta so na oltar prinesli darove, brali božjo besedo in izrazili prošnje. Popoldansko bogoslužje so popestrili salezjanski gojenci iz Želimelj z meditativno igrico..

Po litanijah pa je škof Lenič birmoval; invalid Fedo z Brezji je prejel zakrament svete birme, nekaj dni prej pa je bil krščen.

Na koncu se je škof Lenič vsem lepo zahvali. Bil je zelo vesel, da je toliko vernikov počakalo tudi na popoldansko bogoslužje. Vse pa je povezovala skupna pesem in prošnja Mariji.

Perčič Janez

POVEZAVA

Jaz pa nemirno

s pogledom v naravo,

zrem v knjigo,

zrem knjige skrivnosti.

Pogled drsi,

seli se iz črk knjige,

v črke narave.

Krapež Martin

KRUH V SMETNJAKU

Stoji na voglu otrok bled,
v višavo zre njegov pogled.
Ljudi on prosi milosti,
le košček kruha si želi.

Brezsrčni so ljudje,
še pogledajo ga ne.
Vsakdo na tihem misli si,
naj kruha sam si priskrbi.

Preveč brezsrdnih je ljudi,
ki ne vedo kam s kruhom bi!
Dokler v smetnjakih kruha bo,
na svetu lačen bo nekdo.

Tomažič Marko

LUČ

Kje je luč?
Kdo mi jo zakriva?
Brez luči
v črni noči
ne zberem moči,
da podal bi se
skozi goste
hoste,
čez viseče moste,
ki ločijo breg
od brega.

Kunej Janko

ČRNI KRUH

V naši družini nismo nikoli poznali takega razkošja, kot so ga imeli morda nekateri sosedje okrog nas. Seveda pa tudi mi nismo živeli v pomanjkanju, da bi kdaj stradali. Tudi mi nismo vedeli, kaj se pravi biti lačen. Z očetovim zaslužkom je živela vsa družina in smo se tudi v marsičem razlikovali od sosedov. Velikokrat nam je zmanjkalo te ali one stvari pri hiši, toda ne spominjam se, da bi nam kdaj zmanjkalo kruha. Kadar je oče prinesel moko iz trgovine, je mama zadovoljna rekla: "Kruha nam ne bo še zmanjkalo." To zadovoljstvo smo občutili tudi mi otroci. "Da je le kruh pri hiši, pa nam nič ne manjka," je pogosto rekla mama. Otroci smo bili zadovoljni s kosom kruha, če pa ga je mama namazala z marmelado, je bil za nas že praznik.

Naš kruh je bil vedno iz črne moke, ni imel tiste zlato-rumene skorje kot sosedov, ki je bil bel in ga je sosedka zamesila z mlekom. Nam otrokom se niti ni zdelo čudno, da imamo pri nas črn kruh, saj smo vedeli, da si pri sosedom lahko privoščijo tudi belega. Pri nas smo bili srečni, da je bilo vsaj črnega dovolj. Zato smo naš kruh znali tudi ceniti. Če mi je majhnemu nerodnežu padel kos kruha na tla, me je mama učila, naj ga poberem in poljubim. Mama mi je vedno obrezala tolikšen kos kruha, kolikor je vedela, da ga morem pojesti. Kadar pa mi je kruh odrezal oče, je bil kos večji, prevelik, da bi ga naenkrat pojedel. Takrat sem kruh, ki mi je ostal, spravil in ga pojedel čez čas. Mama ni nikoli pustila, da bi nam kruh ostajal.

Velikokrat me je mama poslala k temu ali onemu sosеду s kakim naročilom. Pri vsakem sosеду pa sem vedno dobil tudi kos kruha. Seveda pa to ni pomenilo, da doma kruha nimamo. To je bila le lepa navada ljudi v našem kraju, da so vedno dali kos kruha otroku, ki je prišel v hišo. Danes te navade verjetno ni več, ker je za otroke veliko več drugih stvari, medtem pa smo še mi pred nekaj leti zadovoljni s kosom kruha. Sosedov kruh se mi je vedno zdel boljši kot domač.

Bil je bel visok in je dišal po mleku, zato sem tudi vedno rad šel k sosedu, če mi je mama poslala. Včasih mi je sosed dala manjši, včasih večji kos kruha, včasih pa mi je celo spekla manjši hlebček. Tistega kruha, ki sem ga dobil pri sosedu pa nisem nikoli pojedel sam. Vedno sem ga nesel domov in ga delil z bratom in sestro. Včasih sem med potjo pokusil drobtinico, ki se mi je kar stopila v ustih. Še bolj sem pohitel proti domu. Otroci smo čutili nepopisno srečo, ko smo jedli sosedov kruh, ki je bil boljši od našega.

Spominjam se nekega večera. Še mračilo se je. Mama me je poslala k sosedu. Nisem se bal teme, rad sem šel, ker sem vedel, da bom dobil kos kruha. Res sem dobil kos belega kruha, ki se mi je med potjo kar sam ponujal. Odščipnil sem drobtinico, odščipnil drugo, večjo, tretjo in kmalu kruha ni bilo več. Domov sem prišel v velikem strahu, kaj bom rekel, ko sem pojedel ves kruh sam. Brat in sestra sta seveda čakala na svoj delež. "Danes nisi dobil kruha?" me je začudeno pogledala sestra. "Ne", sem rekel in sklonil glavo. Vedela je, da lažem, mene pa je postalo sram, in nisem si upal več tajiti: "Pa saj ga je dala meni!" Klub temu pa sem to nerodnost občutil kot mojo hudo krivdo. Od takrat mi ni bilo nikoli več do sosedovega kruha, nisem več občutil tistega veselja. Sosedov kruh ni bil več tako dober kot naš, čeprav je bil iz bele moke.

Ko sem doraščal in spo navajal življenje okoli sebe, sem si postavljajl mnoga vprašanja. Pogosto sem se počutil ponižanega zaradi te ali one stvari.

Nekega dne sem prišel iz šole neverjetno slabe volje. Verjetno sem se sprl s kakim sošolcem. Tudi kosilo mi ni dišalo, čeprav sem bil lačen. Na mizi je ležal tudi hleb črnega kruha. "Ta črn kruh", sem rekel, bolj sam sebi kot komu drugemu. Mama me je debelo pogledala, saj ni bila vajena mojega godrnjanja nad hrano, še zlasti ne nad kruhom.

Jaz pa sem hitrododal: "Ali ne more biti tudi pri nas belega kruha, kot drugot, samo pri nas moramo imeti tak kruh!" Mama je bila v zadregi. Vedela je, koliko morata z očetom varčevati, da nam ne zmanjka najpotrebnejšega. Sploh mi ni odgovorila, saj je bila prepričana, da sicer znamo vsako stvar ceniti. "Ko boš velik in si boš sam služil kruh, boš lahko jedel belega. Sedaj pa smo lahko Bogu hvaležni, da imamo črnega dovolj." Na te mamine besede mi je postalo težko, najraje bi se bil udrl v tla. V hipu se mi je zazdelo, da sem porušil vse tisto spoštovanje in ljubezen, ki mi jo je mama od nekdaj vcepljala do kruha in zdelo se mi je, da je mama nad menoj močno razočarana.

Po nekaj letih, ko sem šel od doma v mesto, sem si sam kupoval kruh. Dan za dnem sem čakal v vrsti ljudi na kos belega kruha. Ljudje pred menoj so se prerivali, jezili na prodajalko, da ima star kruh in bili so nejevoljni, če ni bilo kruha s takim imenom, kot so hoteli....

Nekega vročega pomladnega dne, sem stal v prodajalni, pred menoj pa nestrpna vrsta ljudi, ki so kot vsak dan izbirali kruh. Najraje ne bi čakal, toda moral sem priti do tistega običajnega kosa belega kruha... Pred menoj je stala starejša gospa, ki sem jo večkrat videl v trgovini in ji navadno nobena stvar ni bila po godu. Prodajalka ji je ponudila kos črnega kruha, ta ga je potipala, potem pa jezno zagodrnjala nad prodajalko in odšla iz trgovine. Prodajalka je prijela kruh in ga z vso silo vrgla nazaj na polico. "Dajte ga meni", sem se v vrsti oglasil jaz. Ljudje so me pogledali, prodajalka pa mi je v zadregi ponudila kruh.

Ta kruh se mi je zdel silno dober. Spomnil sem se domačega črnega kruha, ki je bil najboljši na svetu in razumel mamine besede.

Likar Franc

ČLOVEK

Ti!
Kaj noriš,
kam bežiš?
Se mar bojiš?

Si spoznal,
da to življenje mine,
da živiš le enkrat?

Ne!
To ne!

Zakaj noriš
s traktorjem po polju,
z avtom po asfaltu,
po pločniku pa peš.
Povsod noriš?

Se res mudi?
Saj od norenja shiral boš!

Kunej Janko

KLIC

Satelit s posadko
se zgubil je v vesolju.
Smrti gledajo v oči,
posadka išče
zvezo,
kliče pomoč.

Oglasi se Hekdo.
V njihovih srcih,
govori jim tiho,
mirno,
nevsiljivo.

Krapež Martin

DREVO BREZ KORENIN

Dosedanja vsebina:

Zgodba nam predstavlja dečka Petra, ki živi v družini, kjer vlada alkohol. Oče je hud pijanec, pa tudi mater vidi Peter večkrat pijano. Ima mlajšega brata, ki je invalid in mu starši posvečajo večjo pozornost. Peter se izogiba prijateljev, ker so srečnejši od njega. Ker so se tovariši radi norčevali iz njegana račun njegovih staršev, se jim je še bolj odtujil. Izgubil je vsako zaupanje, tudi do matere, ki ga ni več zagovarjala pred očetom. Nihče več ga ni razumel, razen njegove učiteljice, ki mu je velikokrat pomagala. Ko mu je umrl tudi brat, na katerega je bil silno navezan, se je še bolj zaprl v svoj svet. Želel je pomagati bolehni materi, pa ji s svojo otroško močjo ni mogel.

* * *

Nekega večera se jim je uprl, ni hotel z njimi. Hoteli so ga preteptsti, ker so se bali, da bo vse izdal. Od tistega večera se je tolpe vse bolj izogibal, čeprav se je zavedal, da se iz njihovih kremljev ne bo lahko iztrgati. Vse bolj in bolj mu je bilo žal za vse, kar je slabega naredil v kratkih mesecih razbojniškega posla. Nekega dne pa se je odločil, da pojde po dolgem času spet domov. Bilo mu je zelo nerodno. Morda celo vedo, kam je zašel, toda zbral je ves pogum in se napotil v rojstno vas.

To ni bila več tista domača vasica, ki jo je nekoč ljubil; bila je povsem nov kraj, kakor da biga ne bilo tam že celo večnost. Doma so ga hladno sprejeli. Mati se je sicer delala prijazno in zadovoljno, da je prišel, toda videl je, da je pravkar jokala. Verjetno sta se z očetom soet prepirala, morda prav zaradi njega. Žal mu je bilo. Oče ga je nekaj časa grdo gledal, potem pa ga je začel zmerjati z vsemi mogočimi izrazi, ki jih je Peter pred leti že tisočkrat slišal. Petru je bilo silno težko. Upal je, da se je v času njegove odsotnosti kaj spremenilo, toda bilo je vse po starem, le očetova jeza je bila še hujša.

Moral je lagati, da dela v mestni tovarni in da je delovodja skupine delavcev. Ni hotel in ni smel povedati, kaj se z njim dogaja, da je tudi on eden izmed tistih, ki jih lovi policija. V sebi pa je krivil očeta: Samo on je vsega kriv, samo on je kriv, da ima Peter tako življenje. Tudi mati se je spremenila. Opazil je, da je bolna. Bila le blede, suha in zdelo se mu je, da tudi težko je, da trpi zaradi očeta in zaradi njega. Postalo ga je sram.

Doma je ostal nekaj dni in ni vedel, kaj naj stori. Misel, da bi se vrnil v mesto k svoji klapī, se mu je zdelala grozna, pa ni bilo izhoda. Kamor koli bi se ozmaknil, povsod ga čaka kazen, ker bi ga njegovi pajdaši takoj poiskali, po drugi strani pa mu tudi policija ne bi prizanesla. Doma se je izgovarjal, da ima dopust. Rad je bil doma, čeprav so bili prepiri na dnevnem redu. Vedel je, da se bo moral vrniti v mesto, v staro življenje. Ko mu je tudi doma postalo nevzdržno, se je odpravil. Ko je ravno odhajal po vasi, je srečal znan obraz. Oba sta se ustavila in se nekaj časa gledala, potem pa je znanec rekel: "Ti si, Peter! Sem že mislil, da te je pogoltnilo mesto!" Peter ga je spoznal. Bil je vaški župnik, s katerim sta bila velika prijatelja. Kolikokrat ga je potolažil, ko je kot otrok prižokal k njemu: "Gospod, ata in mama se spet kregata in ata je mamo udaril." Da. Vsega tega se je Peter v hipu spomnil. Morda ima župnik tudi sedaj zanj kaj tolažbe.

"Ko bi vi vedeli, gospod župnik, kakšen sem, me ne bi pogledali", je skoraj zajokal Peter.

Prej veder župnikov obraz se je v hipu zresnil. Poval ga je k sebi na dom, da bi se pogovorila o vsem, kar je Peter v teh nekaj letih doživel. Peter mu je na dolgo in široko pripovedoval, kako je hodil v gimnazijo, kako je vmes služil denar z delom v tovarni in kako mu je vse skupaj postalo nesmiselno, da je zašel v take težave, iz katerih ne ve izhoda, ni rešitve in bi se najrajši ubil, da bi bilo vsega konec. Župnik ga je začudeno poslušal, potem pa ga skušal tolažiti kot otroka, ki je bil doma po krivici tepen. Dolgo časa sta se pogovarjala, Peter pa je vmes koval nove načrte, iskal je izhoda.

Toda moral se je vrniti v mesto. Čeprav je sedaj imel v mestu svojo sobo, se mu je tja upiralo iti, ker ni vedel, kako naj bi se znebil družčine. Župniku je dal naslov in se pomirjen poslovil. Na poti je veliko razmišljal. Spraševal se je, kako je mogoče. Čutil se je prerojenega, po dveh letih je bil spet pri spovedi, vendar ga je še vedno težilo isto vprašanje.

V mestu je takoj poiskal službo. Sklenil je, da se v svojo klapo ne vrne več, pa četudi ga policija zapre. Takemu življenju se je za vedno odrekel. Nekaj tednov je bilo vse mirno, sam se je umuril, zaživel je spet novo, pravo življenje, takšno, kot si ga je želel. Hodil je v službo, zraven pa se je vpisal v večerno šolo in bil je zadovoljen. Prvič v življenju je zaživel človeka vredno življenje in bil srečen, da se je vse srečno končalo. Le nekaj ga je še vedno skrbelo. Kako se bo rešil, če ga najdejo njegovi tovariši. Tudi z domačim župnikom si je dopisoval in od njega prejemal veliko nasvetov.

Nekega večera se je zgodilo tisto, česar se je vedno bal. Šel je ravno iz cerkve proti svojemu stanovanju, ko je srečal celo skupino nekdanjih tovarišev. Čutil se je izgubljenega. Bil je tako zmeden, da ni vedel, kaj bi jim rekel. Oni pa so se mu hudobno rogali:

"Mislil si, da nas boš spravil v zapor, pa ne boš! Sedaj si v naših rokah in boš vedno delal tisto, kar ti bomo ukazali. Jutri ne boš šel več v tovarno. Čakali te bomo pred tovarno in če bi si drznil noter, ti to ne bo uspelo. Ne boš se nam izmuznil. Ves čas smo te zasledovali. Sedaj pa izbiraj: ali boš še naprej z nami, ali pa bo s teboj konec. Jutri se dobimo."

Zaman so naslednje jutro čakali in se jezili pred tovarno. Petra ni bilo. Ko so videli, da ga ne bo, ali pa jim je ušel po drugi poti, so se odpravili k njegovemu stanovanju, saj so vedeli kje Peter stanuje. Ni ga bilo tam. Gospodinja jim je povedala, da je že zgodaj vstal in odšel, ne da bi ji povedal, kam. Spogledali so se in drug drugemu očitali, zakaj so ga prejtnji večer izpustili.

Tu se je njihovo zasledovanje končalo, hkrati pa so se bali, da so izdani.

Peter se je tisto zgodnje jutro odpravil naravnost k župniku v domačo vas. Vso pot je premišljeval, kam naj gre. V mesto se ne vrne nikoli več, raje bi šel svinje past. Dokler bo v mestu, bo v kleščah teh ljudi, ki jih je že sto-krat preklel.

Župnik se ga je prestrašil. Takoj je spoznal njegove težave. Dolgo sta se pogovarjala, potem je Peter povedal svojo odločitev:

"V Nemčijo grem!" Župnik ga je začudeno pogledal po-tem pa rekel:

"Ali res ne vidiš druge rešitve? Ali se ne bojiš tuji-ne, ker te je že domače mesto zapeljalo?"

"Ne, ne bojim se je. Sedaj bom bolj pazil, kaj bom delal."

"Torej Bog s teboj. Jaz ti ne branim. Upam, da se kma-lu vrneš, kajti tujine boš kmalu sit."

Poslovila sta se, župnik pa je dolgo gledal za njim, ko je z odločnimi koraki zavil proti domači hiši.

Doma se je marsikaj spremenilo. Mati je ležala bolna, izčrpana. Ko ga je zagledala je zajokala. Smilila se mu je in skušal jo je tolažiti, čeprav je bil tolažbe tudi sam potreben. Očeta je našel pijanega. Petru se je zdel dom razdejan do kraja. Ni povedal svoje odločitve, ampak se je mirno poslovil in odšel.

V nekaj dneh je Peter vse uredil v mestu in po uradih in že se je znašel v Memčiji, v obljubljeni deželi. Začu-til je neznansko samoto. Ni videl domačega človeka, sami tuji, neprijazni obrazi. Kmalu je dobil delo v neki tovar-ni avtomobilov in tudi skromno stanovanje je kmalu našel.

Po nekaj tednih je pisal župniku, da je zadovoljen in da ima lepo plačo. Toda njegova sreča se je kmalu končala. Iz tovarne so ga odpustili, kot mnogo drugih Slovencev. Zaman je iskal drugo zaposlitev, potepal se je po mestu, denar pa mu je kar kopnel. Bil je obupan. Kaj naj stori.

Preklel je Nemčijo, preklel mesto iz katerega je moral oditi, preklel očeta pijanca, ki je bil kriv njegove nesreče in gorja.

Župnik mu je kmalu odpisal, pisal mu je o zadovoljstvu, da se ima dobro v Nemčiji, pisal pa je še novico, da je mati umrla. Peter se je zjokal. Ne toliko zaradi matere, ampak zaradi sebe. Čisto je obupal, spomnil se je župnikovih besed: "Ali se ne bojiš tujine?" Takrat se je ni bal. Sedaj pa se je boji. Spet je postal pohajač, spet je popival po gostilnah. S svojimi upi je bil pri kraju. Preklel je očeta, ki ga je dolžil vse krivde in napisal mu je pismo:

Oče!

Ne pišem ti iz ljubezni, ampak zato, ker te sovražim. Tisočkrat sem te že preklel, ker si ti kriv moje usode. Ko boš prejel to pismo mene ne bo več. Kakor si kriv matere smrti, si kriv moje. Mama je iz obupa nad teboj začela piti, da je zbolela in umrla. Žrtev vsega tega prekletega življenja pa sem jaz. Ti si me uničil. Uničil si mi veselo otroštvo, zaman sem se boril, da bi ostal na vrhu. Ti si kriv, da sem te preklel že takrat, ko sem videl prvič mamó pijano.

Tvoj sin Peter

S temi besedami je Peter zaključil pismo, ga odnesel na pošto, potem pa je izginil. Nihče ni vedel, kam.

Likar Franc

* * *

Ne piši, ko se vprašaš, kaj bi pisal!
Trenutek za pisanje je, ko si čustveno prizadet ob neki stvari.

(misel s srečanja iskrašev)

V SPOMIN BRATU DANIJELU

Dragi brat,
prehitro si odšel s sveta,
dobri brat,
odšel iz grenkega gorja.

Bil si dober.
Ti si mi vzor sedaj,
si zvezda mi,
a tebe več ne bo nazaj.

Vse življenje
si Gospodu daroval,
le trpljenje
si zase bil izbral.

Dragi brat,
prehitro si odšel s sveta,
dobri brat.

Šemrl Stanko

VIPAVSKA TRGATEV

Vipavska trgatev,
mnogo dajatev.

Mnogo blaga,
malo zlata.

Mnogo ljudi,
veliko smeti.

Mnogo besed,
prazen paket.

Krapež Martin

N A Š Ě P O R T

KOŠARKARSKO MEDRAZREDNO PRVENSTVO

Letošnje košarkarsko prvenstvo je bilo zanimivo, saj ni nobena od ekip pokazala kakšnega vidnega napredka. Res da so bile tekme izredno napete, vendar v njih ni bilo prave košarkarske tehnike, tistih vzgibov in skokov, ki jo napravijo lepo in dinamično. Naša semeniška košarka postaja vse preveč statična in toga.

Nastopale so samo štiri ekipe, kar ni prav nič pohvalno, saj bi lahko "na svitlo" prišla vsaj kakšna ekipa več. No, kar je, je! Mi smo organizirali prvenstvo le s štirimi ekipami. Poglejmo rezultate:

1 : 4 - 20 : 92	1 : 3 - 13 : 44	1 : 2-22 : 32
2 : 3 - 22 : 42	2 : 4 - 40 : 62	3 : 4-22 : 32

Prvi razred se je boril zelo športno in je na vse ekipe napravil zelo dober vtis. V tem razredu so posamezniki, ki bodo že drugo leto krojili podobo naše lestvice. Svojo ubranost so pokazali v tekmi z drugim razredom, kjer bi lahko z malo več sreče tudi zmagali in tako osvojili prvi dve točki v semeniški karijeri. Naj povem, da sta bila tretji in četrti razred poglavje zase, saj nista imela pravega nasprotnika. Bila sta tudi tehnično pred drugimi. Hiba obeh razredov je bila slaba kondicijska pripravljenost. Tudi letos je četrti razred dokazal, da je v športu nepremagljiv in je tako zasedel prvo mesto, zdaleč najboljšo razliko v koših in je tako osvojil maksimum, to je šest točk. Naj omenim še finalno tekmo, ki je odločala o prvaku. Cel popoldan je deževalo in mnogi so mislili, da ne bo nič s finalom. Igrišče je bilo zelo namočeno, spolzko in neprimerno za igro. Vendar nismo hoteli prikrajšati gledalcev za užitek, zato smo se odločili, da kljub zelo slabim pogojem zaigramo finale. Igra sama po sebi je bila vse prej kot kvalitetna. Žoga je bila spolzka, igrišče drsljivo, tako da se je marsikateri obetaven napad končal z žogo izven igrišča.

Prvi polčas je bil zelo izenačen. V drugem delu smo četrti letnik poprijeli in lahko rečem, brez hujšega odpora prepričljivo zmagali.

Končna lestvica:						Strelci:	
4.r	3	3	0	136:32	6 + 104	1. Bekš	92
3.r	3	2	1	103:65	4 + 43	2. Krapež	52
2.r	3	1	2	92:126	2 - 34	3. Čemrl	51
1.r	3	0	3	55:163	0 - 113	4. Zagorec	40
						Planinc	40

MEDRAZREDNO PRVENSTVO V MALEM NOGOMETU

Nogometno prvenstvo smo letos začeli kmalu po prihodu v semenišče. Val navdušenja je iz dneva v dan rasel in tudi lepo vreme je omogočilo prvo tekmo že devetega septembra.

Iz vsakega razreda se je prijavila po ena ekipa, razen dveh ekip iz drugega razreda, v katerem so bili skoraj vsi navdušeni za nogomet, čeprav se je že po prvih tekmah pokazalo, da jih je šele prvenstvo samo postavilo na stvarna tla. Izgubili so voljo do igranja, vendar so vztrajali do konca in odigrali vse tekme.

Prve štiri tekme so bile kot nekakšen uvod v finalni del prvenstva. V teh tekmah se kot najbolj zagnan razred pokazal drugi, takoj za njim pa je bil tretji razred.

Po tekmi med drugim in četrtem razredom, ki se je končala neodločeno, je postalo prvenstvo zanimivo. V naslednji tekmi je tretji razred premagal drugi razred, vendar so jim še vedno ostale možnosti za osvojitve drugega mesta.

O vsem je odločala finalna tekma med tretjo in četrto. Napetost pred tekmo je vse bolj naraščala. Pumpale so se žoge, škropilo se je igrišče, preizkušale piščalke in točno deset čez štiri se je začela tekma, ki smo jo pričakovali že od začetka prvenstva. Na igrišču je vladala grobna tišina. Slišati je bilo le pokanje žoge in škripanje peska. Niti nekaj zapravljenih priložnosti za gol ni moglo prav prebuditi gledalcev.

Končal se je prvi polčas in rezultat je bil še vedno nič proti nič.

V drugem polčasu je igra postajala vse bolj živa in četrti razred je rahlo pridobival terensko premoč, in ta je bila kronana z zadetkom. Takoj nato pa so ga tudi prejeli po lastni nepazljivosti. Spet se je začelo vse znova. Previdna igra na sredini igrišča, vendar se je maturantom kmalu posrečilo ponovno doseči gol, ki je odločal o zmagovalcu. Končni rezultat so maturantje par minut pred koncem tekme še povišali na tri proti ena.

Tako se je športna sreča zavrtela tudi letos, da ni bilo ob koncu prvenstva večjih presenečenj.

Razpredelnica jesenskega prvenstva je takale:

4.r	4	3	1	0	25	:	7	+13	7
3.r	4	3	0	1	33	:	6	+27	6
2.r	4	2	1	1	36	:	10	+26	5
1.r	4	1	0	3	9	:	34	-25	2
2.b	4	0	0	4	2	:	43	-46	0

Strelci prvenstva:

1.	Perčič Janez	21
2.	Kobal Milan	16
3.	Žemrl Stanko	13
	Hočevlar Ivan	13
5.	Bekš Ljubo	9

Več športne sreče v spomladanskih prvenstvih
vam želita

športna referenta!

I S K R E

Glasilo vipavskih semeniščnikov

Leto: XIII

Številka: 1 30. X. 1930

Vzdržuje se s prostovoljnimi prispevki

Naslov uredništva:

Vipava 149

65271 Vipava

Mentor: Otmar prof. Črnilogar

Ureja: Robba Mirko

Tehnični urednik: Bekš Ljubo

Tipkata: Krapež Martin

Robba Mirko

Fotografija na naslovni strani: Planinc Peter

Tisk in ostalo: Bekš Ljubo

Cevc Janez

Kobal Janez

Krapež Martin

Kržišnik Mirko

Osredkar Marko

Planinc Peter

Robba Mirko

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Razmnoženo v 350 izvodih

Uredništvo

se zahvaljuje vsem, ki v tej številki Isker sodeluje te s svojimi prispevki. Posebno smo hvaležni

g. Otmarju prof. Črnilogarju, ki v Iskrah sodeluje kot mentor,

g. Podbersič Renatu, ravnatelju, ki nam je posodil svoj pisalni stroj za tipkanje matric,

g. Berce Viktorju, župniku iz Budanj, ki nam je omogočil kvalitetnejši tisk na svojem ciklostil stroju.

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

Leto

SKRE

Inv.št.
19066

Škofljska gimnazija

Semenišče Vipava

